

или до не по-малко ефектните декадентски епитети *озлобена, хладна, жестока, алчуца*. А същевременно *душата* продължава да бъде *вълиебна корда в тишината; грейнала, топяща се; стон, зов, както и за всички чужда, / сирота, бездомна по света...*, *дете болно*. Т.е., наред с алегоричните полагания на *душата*, в текстовете на Яворов спонтанно изникват и символични гещалти и в този смисъл изглежда почти абсурдно да се търси правилото, което да обедини така несъвместимите художествени проявления. Да не припомним, от друга страна, и доста сериозните превъплъщения на Яворовата *душа* като пространство (свързани с иззетите функции на *абсолютната гръд*): „мъгла в душата уморена“ („Желание“), „в душата хаос и тревога“ („Нощ“), „съмнение гнетно изпълня душата“ („Към върха“), „Душата ми е в ада и сама е ад.“ („Надолу, все надолу...“)⁵³, „Ти сама / в света, в душата ми! – умираше сразена...“ („А ти умираше“). Допълнително обърква и наличието на четири изолирани прояви на *световната душа*, свързани с концептуалността на Яворовия лирически свят: „смъртта в лице погледнах – душа на вековете“ („Смъртта“); „аз горя сред пламъците нежни на вечната душа“ („Самота“); „Душа в душата на света“ („Пред щастieto“); „Напразно дирих и лъжата – бог на вселената, душа в душата“ („Песен на песента ми“).

Досегашните разсъждения над Яворовата символика убедиха, че нейните значения и въобще постигането (респ. непостигането) на символа (символичното) в тази поезия може да се разчете адекватно, единствено ако тръгнем от най-ранните употреби и проследим движението, вариациите на първоначалния символичен контекст. Затова и пътят на това изследване не трябва да се отклонява от „пътя на Яворов“ (Г. Цанев). Крайните резултати от него, взети сами за себе си, не са в състояние да осветлят символичната картина у Яворов, тъй като са само последица от първоначалните стилистични и символични натрупвания, от съгъстяването и контаминацията на отделните символики. Поради това сме задължени да се върнем